

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6427/2567

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นาย ป. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 104, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 104 เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจลงโทษผู้กระทำความผิดให้ใช้เบี้ยปรับนอกจากโทษจำคุกในทางอาญาอีกก็ได้ แต่คดีนี้เป็นการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษค่าปรับในทางอาญาตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ ซึ่งเป็นคนละส่วนกับการกำหนดเบี้ยปรับ ทั้งตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่บังคับใช้ภายหลังก็มีระวางโทษไม่ได้เป็นคุณแก่จำเลย เมื่อโจทก์นำคดีมาฟ้องแล้ว ศาลจึงไม่อาจกำหนดโทษปรับให้ต่ำกว่าบทบัญญัติในมาตรา 27 ทวิ หรือเทียบเคียงกับเกณฑ์การเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้องได้ คำว่า "อากร" ตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ หมายถึง ค่าอากรในทางศุลกากรเท่านั้น หากหมายรวมถึงภาษีมูลค่าเพิ่มอันเป็นภาษีอากรฝ่ายสรรพากร ภาษีสรรพสามิต และภาษีเพื่อมหาดไทยด้วยไม่ เมื่อค่าฟ้องและเอกสารท้ายฟ้องของโจทก์ รยยนต์ 2 ค้น ของกลางมีราคา 94,842.89 บาท 237,503.06 บาท และมีค่าอากรขาเข้า 75,874.31 บาท 190,002.45 บาท ตามลำดับ รวมราคาของกับค่าอากรเข้าด้วยกันเป็นเงินเพียง 598,222.71 บาท เท่านั้น มิใช่จำนวนตามที่โจทก์อ้าง เมื่อลงโทษปรับสี่เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรแล้วเป็นเงิน 2,392,890.84 บาท ที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดโทษปรับในความผิดฐานนี้มานั้นไม่ถูกต้อง ปัญหานี้แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 4, 242, 246 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 4, 27 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 91, 264, 265, 268 ธิของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242 วรรคหนึ่ง, 246 วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 265 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานซื้อหรือรับไว้โดยประการใดซึ่งรถยนต์อันตนพึงรู้ว่าเป็นของอันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรา 242 วรรคหนึ่ง จำคุก 3 ปี และปรับ 2,634,801.96 บาท ฐานใช้เอกสารราชการปลอม จำคุก 3 ปี และปรับ 10,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานซื้อหรือรับไว้โดยประการใดซึ่งรถยนต์มิได้เสียภาษีศุลกากร คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน และปรับ 1,317,400.98 บาท ฐานใช้เอกสารปลอม (ที่ถูก ฐานใช้เอกสารราชการปลอม) จำคุก 1 ปี 6 เดือน และปรับ 5,000 บาท รวมจำคุก 2 ปี 12 เดือน และปรับ 1,322,400.98 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุก

มาก่อน เห็นควรให้โอกาสจำเลยกลับตนเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกจึงให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โดยให้กักขังแทนค่าปรับเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี

ริบของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามฟ้องข้อ 1 (ก) ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ ส่วนโทษและนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า กรณีมีเหตุผลโทษปรับจำเลยให้เบากว่าที่ศาลอุทธรณ์กำหนดหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 104 เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจลงโทษผู้กระทำความผิดให้ใช้เบี้ยปรับนอกจากโทษจำคุกในทางอาญาก็ได้ แต่คดีนี้เป็นการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษค่าปรับในทางอาญาซึ่งเป็นคนละส่วนกับการกำหนดเบี้ยปรับ และสำหรับความผิดฐานซื้อหรือรับไว้ด้วยประการใดซึ่งรถยนต์โดยจำเลยรู้ว่าเป็นของที่ยังมีได้เสียค่าภาษีหรือที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยยังมีได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ นั้น เป็นกฎหมายที่บัญญัติเกี่ยวกับโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดว่า "...ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ" ทั้งตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 246 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่บังคับใช้ในภายหลังก็มีระวางโทษไม่ได้เป็นคุณแก่จำเลย เมื่อโจทก์นำคดีมาฟ้องแล้วศาลจึงไม่อาจกำหนดโทษปรับให้ต่ำกว่าบทบัญญัติในมาตรา 27 ทวิ ดังกล่าว หรือเทียบเคียงกับเกณฑ์การเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้องได้ ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น แต่อย่างไรก็ตามคำว่า "อากร" ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ หมายถึง ค่าอากรในทางศุลกากรเท่านั้น หากหมายรวมถึงภาษีมูลค่าเพิ่มอันเป็นภาษีอากรฝ่ายสรรพากร ภาษีสรรพสามิต และภาษีเพื่อมหาดไทยด้วยไม่ เมื่อคำฟ้องและเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 1 ของโจทก์ รถยนต์ 2 คัน ของกลางมีราคา 94,842.89 บาท, 237,503.06 บาท และมีค่าอากรขาเข้า 75,874.31 บาท, 190,002.45 บาท ตามลำดับ รวมราคาของกับค่าอากรเข้าด้วยกันเป็นเงินเพียง 598,222.71 บาท เท่านั้น มิใช่จำนวนตามที่โจทก์อ้าง เมื่อลงโทษปรับสี่เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วจึงเป็นเงิน 2,392,890.84 บาท ที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดโทษปรับในความผิดฐานนี้มานั้นไม่ถูกต้อง ปัญหานี้แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ฐานซื้อหรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่ยังมีได้เสียค่าภาษีหรือที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยยังมีได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง ในส่วนโทษปรับให้ลงโทษปรับ 2,392,890.84 บาท ลดโทษกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงปรับ 1,196,445.42 บาท เมื่อรวมกับในส่วนโทษปรับในฐานใช้เอกสารราชการปลอม รวมปรับ 1,201,445.42 บาท นอกจากที่แก้รวมถึงโทษจำคุกให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ธนาคม ลิ้มภักดี · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร · ธรรมบุญ สิงห์สาย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/>

